

soud., podle něhož má v každém období sporu z úřední povinnosti hleděti k tomu, neschází-li výkaz co do legitimace k procesu. Právě tato okolnost svědčí o tom, že přijetí všeobecné plné moci není úkonem soudní pravomoci, nýbrž opatřením technického rázu, mající za účel usnadnění právním zástupcům zastupování jejich stálých klientů v tom směru, aby nemusili předkládati stále nové a nové plné moci, svědčící pro určitý spor, kdyžtě mají plnomocenství všeobecné (srov. Hora: Čsl. civilní právo procesní, 1928-II str. 63). Proto právem je v § 24 jedn. ř. ustanoveno, že přijímáti a uschovávatí všeobecné plné moci a vyrozuměti o tom orgány soudní přísluší presidiu soudu jako věc soudní správy, a je bezdůvodná námitka stížnosti, že toto ustanovení je v rozporu s § 30 c. ř. s.

Jestliže za tohoto stavu práva byla vl. nař. z 22. prosince 1926 č. 254 Sb. za uložení všeobecné plné moci stranami pro jejich právní zástupce k soudu v Čech., na Mor. a ve Slez. jako úřední úkon ve věcech správních předepsána dávka, nelze důvodně tvrditi, že se tak stalo v rozporu se zákonem.

Č. 10.564.

Bursy. — Řízení před nss-em: Není přípustna stížnost býv. člena plodinové bursy na nss proti rozhodnutí min. zeměd., kterým zamítnuta byla stížnost do usnesení bursovní rady zbavujícího stěžovatele členství.

(Nález ze dne 24. května 1933 č. 9346.)

V ě c: Leopold K. v O. proti ministerstvu zemědělství o zrušení členství bursy.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: St-li bylo sdělením bratislavské bursy z 20. prosince 1929 oznámeno, že bursovní rada usnesla se ve své schůzi dne 16. prosince 1929 členství st-lovo dnem 31. prosince 1929 zrušiti. Stížnost st-lova do tohoto rozhodnutí byla podle sdělení z 1. září 1930 bursovní radou v sezení dne 28. srpna 1930 zamítnuta a se st-lem sděleno, že odvolání z tohoto rozhodnutí jest nepřípustné.

St-l podal do tohoto rozhodnutí dohlédací stížnost k žal. úřadu, která nař. rozhodnutím byla zamítnuta s odůvodněním, že rozhodnutí bursovní rady bratislavské bursy z 28. srpna 1930 stalo se ve shodě s pravidly pro revisi statutárních práv členů a navštěvovatelů bursy, schválenými min. zeměd. v dohodě s ostatními příslušnými min. Neshledává se tedy důvodu, aby bylo proti bratislavské burse v žádaném směru zakročeno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nss musil předem zkoumati, zda nař. rozhodnutí jest takovým, kterýmž mohlo býti st-li v jeho právech ublíženo a zda tedy st-l má podle § 2 zák. o ss právo ke stížnosti na toto rozhodnutí k nss. A po této stránce jde ze spisů, že st-l na rozhodnutí bursovní rady podal dohlédací stížnost k žal. úřadu a žal. úřad také o této stížnosti v mezích návrhu st-lova jednal, prohlásiv, že neshledává důvodů, aby v žádaném směru proti bratislavské burse bylo zakročeno.

Podle tohoto stavu věci jest tedy nař. rozhodnutí aktem úřadu, u něhož st-lem reklamováno bylo dozorčí právo. Avšak nss ve stálé své judikatuře, jmenovitě v nál. Boh. A 834/21 a v mnohých jiných vyslovil právní náhled, že právo dozorčí dáno jest úřadům toliko na ochranu práva objektivního a stranám tudíž nepřísluší nárok na výkon dozorčího práva v jejich zájmu individuálním a nemůže proto odepřením výkonu toho býti porušeno subjektivní právo strany.

Poněvadž tedy podle tohoto právního názoru nař. rozhodnutí jako akt úřadu dozorčího nemohlo se dotknouti práv st-lových, není proto stížnost jeho podle § 2 cit. zák. k tomuto soudu přípustná.

Pokud pak stížnost namítá, že nař. rozhodnutí jest meritorně nezákonné, nemohl se nss námitkami těmi věcně obíratí. Nař. rozhodnutí celým svým obsahem jest odmítnutím a odepřením výkonu moci dozorčí, jehož se st-l domáhal. Na výkon této moci dozorčí nepřísluší však nikomu subjektivní právní nárok. Nevyhověl-li tudíž úřad návrhu strany na použití tohoto dozorčího práva, není tím porušeno subj. právo strany a nemůže proto nss ani o meritorních námitkách stížnosti rozhodovati.

Č. 10.565.

A d v o k á t i : * Po 1. lednu 1925 lze na Slov. připustiti k jednotné soudcovské a advokátní zkoušce (§ 1 zák. čl. LIII:13) jen ty doktory práv, kteří byli po tři roky prakticky zaměstnáni v právní službě u advokáta (§ 5 odst. 4 zák. č. 40/22).

(Nález ze dne 24. května 1933 č. 9347.)

V ě c : Dr. Otto Z. v B. proti sedmičlennému senátu komise pro bývalou jednotnou soudcovskou a advokátní zkoušku při vrchním soudu v Bratislavě o připuštění k advokátní zkoušce.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : St-l zakončil právní a státovědecká studia na universitě v Praze v letním semestru roku 1920, byl dne 12. března 1921 promován za doktora práv, sloužil od 21. ledna 1920 do 30. srpna 1926 u vojenských justičních úřadů, vykonal dne 10. prosince 1921 vojenskou zkoušku soudcovskou u vojenského nejvyššího soudu v Praze, nastoupil dne 14. září 1926 službu státního zástupce v B. a vykonal dne 28. února a 1. března 1930 doplňovací zkoušku soudcovskou u vrchního soudu v Bratislavě. Podáním ze 4. dubna 1930 žádal zkušební komisi pro jednotnou zkoušku soudcovskou a advokátní při vrchním soudě v Bratislavě o připuštění k jednotné soudcovské a advokátní zkoušce ve smyslu §§ 3 a 24 zák. čl. LIII:1913 v termínu červnovém 1930. Žádost tuto zamítl pětičlenný senát komise pro bývalou jednotnou soudcovskou a advokátní zkoušku v Bratislavě usnesením z 10. června 1930.

Z tohoto rozhodnutí podal st-l odvolání, jemuž sedmičlenný senát komise pro bývalou jednotnou soudcovskou a advokátní zkoušku v Bratislavě nevyhověl nař. usnesením. V důvodech uvedeno, že podle § 5 zák. č. 40/22 mohou k advokátní zkoušce býti připuštěni jen kandidáti, kteří byli po tři roky prakticky zaměstnáni v právní službě u advokáta.